

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

D. N. z nieformalnego związku z K. B. ma jedno dziecko-córkę J. N. urodzoną (...) J. zamieszkiwała wraz z K. B. i jej rodzeństwem w Ł. przy ul. (...), zaś D. N. zamieszkiwał wraz z matką w Ł. przy ul. (...). Oskarżony odwiedzał córkę, czasami zostawał u niej na noc, jednakże jego relacje z K. B. po urodzeniu dziecka układały się coraz gorzej. D. N. często spożywał alkohol, skłonności do nadużywania alkoholu zaczęły się także pojawiać u K. B.. Dochodziło do coraz częstszych kłótni pomiędzy oskarżonym a K. B. na tle kontaktów z dzieckiem, jej wychowania, przyczyniania się do zaspokajania potrzeb dziecka. Oskarżony przejawiał agresywne zachowania wobec K. B.. Prawomocnym wyrokiem tut. Sądu w sprawie o sygn. III K 662/11 został skazany za popełnione na szkodę K. B. przestępstwa wyczerpujące dyspozycję: art. 190 § 1 kk popełnione w okresie od 16.08.2010 r. do 08.09.2010 r. oraz dyspozycję art. 193 kk popełnione w dniu 05.09.2010 r.

D. N. był zarejestrowany jako bezrobotny w Powiatowym Urzędzie Pracy w Ł., od dnia 7 maja 2010 r. do 31.05.2010 bez prawa do zasiłku dla bezrobotnych. W dniu 24 maja 2010 r. otrzymał skierowanie do pracy do Urzędu Miejskiego w Ł., gdzie podjął pracę od dnia 01.06.2010 r. Z tytułu zatrudnienia w Urzędzie Miasta był zgłoszony do ubezpieczeń społecznych w ZUS Inspektorat w R. za okres od czerwca 2010 r. do 30.11.2010 r. Po ustaniu zatrudnienia w Urzędzie Miasta oskarżony miał wypłacony zasiłek chorobowy z okres od 01.12.2010 r. do 31.01.2011 r. w kwocie 1878,60 zł. Następnie D. N. był zarejestrowany jako bezrobotny od dnia 01.02.2011 r. do dnia 11.03.2012 r. bez prawa do zasiłku dla bezrobotnych, został wyrejestrowany z powodu niestawiennictwa.

W okresie od 11.06.2011 r. do 24.06.2011 r. oraz od 04.10.2011 r. do 12.10.2011 r. oskarżony przebywał w Szpitalu (...) w Ł. z powodu ostrego zapalenia trzustki.

Po urodzeniu J. N. w miarę możliwości finansowychłożył na utrzymanie dziecka, był wówczas zatrudniony, co pewien czas kupował córce zabawki, pieluchy, mleko, bądź przekazywał K. B. pieniądze na w/w zakupy. Sytuacja uległa zmianie, gdy oskarżony zakończył pracę w Urzędzie Miasta i w grudniu 2010 r. rozstał się z K. B.. Od lutego 2011 r. kiedy to zakończył pobierać zasiłek chorobowy i zarejestrował się jako bezrobotny, do stycznia 2012 r. nie przyczyniał się do zaspokajania potrzeb córki, niełożył na jej utrzymanie, nie czynił należytych starań w celu podjęcia jakiegokolwiek zatrudnienia.

K. B. od 31.12.2010 r. nie pracowała zawodowo. (...) pomagała jej siostra L. K. i matka R. W., które pracowały i przebywały we W.. W domu w opiece nad dzieckiem pomagała jej siostra S. W.. Pokrzywdzona podejmowała prace dorywcze jako barmanka.

Na skutek powództwa o alimenty złożonego przez K. B. Sąd Rejonowy Lublin –Wschód w Lublinie z siedzibą w Świdniku IV Wydział Rodzinny i Nieletnich wyrokiem zaocznym z dnia 11 października 2011 r. w sprawie o sygn. IV RC 810/11 zasądził od D. N. na rzecz córki J. N. alimenty w wysokości po 400 zł. miesięcznie poczynając od dnia 30 maja 2011 r. płatne do 10-tego dnia każdego miesiąca do rąk matki dziecka. Oskarżony nie płacił zasądzonych alimentów na rzecz dziecka w związku z czym K. B. skierowała sprawę do egzekucji komorniczej, która okazała się bezskuteczna. Od 28 lutego 2012 r. K. B. otrzymywała pieniądze na utrzymanie córki w kwocie po 400 zł. miesięcznie z funduszu alimentacyjnego MOPS w Ł. oraz po 68 zł miesięcznie z tytułu zasiłku rodzinnego.

W styczniu 2012 r. D. N. wyjechał do Wielkiej Brytanii, gdzie został legalnie zatrudniony. Nawiązał wówczas kontakt z przebywającym tam kolegą P. K. i za jego pośrednictwem, jak również jego matki S. K. przekazywał pieniądze i paczki dla swojej mamy i córki J.. W tym czasie oskarżony był poszukiwany w Polsce listem gończym do odbicia kary pozbawienia wolności. Matka P. K. przekazywała pieniądze od oskarżonego w kopertach jego mamie oraz ciotce U. W. a także jej synowi D. W.. Oskarżony pracując w Anglii odkładał część zarobionych pieniędzy u kolegi P. K., który kilkakrotnie na jego prośbę przelewał ok. 200-300 funtów na konto brata ciotecznego oskarżonego D. W.. D. W. i jego

brat P. W., który również korzystał z tego konta, przekazywali te pieniądze mamie i ciotce oskarżonego. Mama D. N. i U. W. za te pieniądze kupowały prezenty dla J. N., ubrania, słodycze, zabawki i przekazywały je przy okazji ich wizyt w domu K. B.. W dniu 15 lipca 2013 r. D. N. został zatrzymany na terenie Wielkiej Brytanii na podstawie Europejskiego Nakazu Aresztowania wydanego w sprawie IV Kop 207/12 a dotyczącego skazania na karę pozbawienia wolności w sprawie XIVK 287/08 Sądu Rejonowego w Lublinie. W dniu 20. 02. 2014 r. oskarżony został przetransportowany do Polski.

W dniu 16.01.2013 r. K. B. urodziła drugie dziecko M. S. z nieformalnego związku z P. S.. W 2013 r. K. B. korzystała ze świadczeń pomocy społecznej z MOPS w Ł. w formie pomocy finansowej, zasiłków jednorazowych celowych na zakup żywności, środków czystości, dofinansowania do korzystania ze świadczeń opieki zdrowotnej. Łącznie pomoc ta w 2013 r. opiewała na kwotę 1250 zł. W tym okresie K. B. coraz częściej nadużywała alkoholu a jej dzieci pozostawały pod opieką jej rodzeństwa, głównie siostry S. W.. J. N. często chorowała, wykazywała objawy alergii. Rodzina K. B. była objęta opieką asystenta rodziny z MPS w Ł.- A. S. (1). Postanowieniem z dnia 10.10.2013 r. Sąd Rejonowy Lublin –Wschód w Ł. z/s w Ś. w sprawie I. N. 777/12 ograniczył władzę rodzicielską K. B. nad jej małoletnimi dziećmi poprzez poddanie sposobu jej wykonywania nadzorowi kuratora.

W dniu 27 maja 2014 r. asystent rodziny A. S. (1) podczas wizyty w miejscu zamieszkania zastała K. B. w stanie nietrzeźwości a jej dzieci pozostawały bez należytej opieki. Z uwagi na tę okoliczność tego dnia w trybie interwencyjnym przy obecności funkcjonariuszy KPP w Ł. i pracowników MOPS nastąpiło odebranie małoletnich dzieci K. B.: J. N. i M. S.. Dzieci te na mocy postanowienia Sądu Rejonowego Lublin –Wschód w Ł. z/s w Ś. IV Wydział Rodzinny i Nieletnich z dnia 28 maja 2014 r. zostały umieszczone w P. Opiekuńczo - Wychowawczej K.. Od lutego 2015 r. J. N. przebywała w zawodowej rodzinie zastępczej o charakterze pogotowia rodzinnego u małżonków M. i A. S. (2).

D. N. ma 34 lata. Posiada wykształcenie średnie, wyuczony zawód- technik mechanik. Obecnie zamieszkuje w Ł. przy ul. (...). Był kilkakrotnie karany, ostatnio wyrokiem z dnia 27.04.2011 r. w sprawie IIIK 662/11 tut. Sądu.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o następujące dowody: zeznania świadków L. K. (k.287), P. W. (k.266-267), U. W. (k.267), S. W. (k.318), D. W. (k.360), T. R. (k.317-318), A. S. (1) (k.318), R. W. (k.393-394), P. K. (k.374), S. K. (k.416), E. N. (k.393v), E. S. (k.415-416), częściowo zeznania świadka K. B. (k.20-21,108-109,218), częściowo wyjaśnienia oskarżonego D. N. (k.158,217v,219,267-269) oraz w oparciu o następujące dokumenty: wyrok zaoczny ze sprawy IVRC 810/11 (k.4, 46, 96, 119), dokumenty z MOPS w Ł. (k.5-18,92-95,97-106), dokumenty komornicze ze sprawy Kmp 53/11 (k. 23,24,44,45,117,118), opis aktu urodzenia J. N. (k.33,116), informacje z Powiatowego Urzędu Pracy (k.34,115), postanowienie o nadaniu klauzuli wykonalności (k.47,49,121), postanowienie o udzieleniu zabezpieczenia w sprawie IV Rc 810/11 k.48,120), pisma z MOPS w Ł. (k.113,114), dokumentacja medyczna dotycząca oskarżonego (k.214,215,228), dokumentacja z P. Opiekuńczo - Wychowawczej w K. (k.229-249), wydruk z konta PayPal D. W. (k.298), informacja z ZUS (k.300), kserokopia dokumentów związanych z wydaniem (...) i ekstradycją oskarżonego (k.79-80,81,83, 350-357), kserokopia wniosku o ustalenie kontaktów z dzieckiem (k.358), zaświadczenie o zameldowaniu oskarżonego (k.359), opinia z ZK w M. (k.367), kserokopia dokumentów z akt sprawy I. N. 453/14 i I. O. 153/14 (k.421-455), informacja z K. (k.50-52,56-57,68-69,129-130,302-305,380-382,400-401), dowody nieosobowe zawarte w dołączonych aktach spraw I. O. 483/11 i IIK 662/11.

Oskarżony **D. N.** przesłuchany w postępowaniu przygotowawczym nie przyznał się do dokonania zarzucanego czynu i wyjaśnił jedynie, że w tej sprawie nie zrzekł się zasady specjalności. Po pouczeniu go przez prokuratora o treści § 3 art. 607e kpk dodał, iż odmawia złożenia wyjaśnień (k. 158v). Przesłuchiwany na rozprawie oskarżony również nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu, podtrzymał swoje stanowisko wyrażone w toku śledztwa (k.217v) i w toku postępowania dowodowego przed Sądem wyjaśnił, że od początku urodzenia dziecka chciał mieć kontakt z dzieckiem, w latach 2010-2012 pomagał finansowo, były to zakupy w postaci pieluch, zabawek, mleka. Był wówczas zarejestrowany w MOPS w Ł., chorował, co uniemożliwiało mu pracę na pełny etat. Mimo tego starał się zapewnić córce podstawowe rzeczy. Na początku 2012 r. wyjechał do Wielkiej Brytanii, w Polsce był poszukiwany listem gończym, zdecydował się na wyjazd za granicę w celach zarobkowych, gdyż sytuacja dziecka i jego mamy była trudna. W Wielkiej Brytanii zaczął pracować od marca 2012 r. kiedy znalazł pracę był w stanie pomagać finansowo mamie iłożyć na

dziecko. Czynił to za pośrednictwem swojej mamy, która odwiedzała jego córkę i przynosiła jej paczki z odzieżą i zabawkami, które wysyłał, zdarzała się też pomoc finansowa. Dodał, iż od 28 maja 2014 r. jego córka przebywa w P. Opiekuńczo-Wychowawczej w K., kontakt z jego córką ma jego ciotka U. W.. Stwierdził, iż interesuje się dzieckiem. Nie chce uciekać przed prawem, gdyż chodzi o jego córkę. (k.219). Dodał nadto, iż jest pozbawiony wolności od 16 lipca 2013 r. kiedy to został zatrzymany za granicą. Od 1 czerwca 2010 r. za pośrednictwem PUP w Ł. został zatrudniony w Urzędzie Miasta Ł. jako robotnik gospodarczy-brukarz. Była to umowa na czas określony do 30 listopada 2010 r. z powodu niezdolności do pracy od września 2010 r. przebywał na zwolnieniu lekarskim do końca stycznia 2011 r. i w miesiącach grudzień, styczeń 2011 r. były mu wypłacane świadczenia z ZUS-u, miał problemy zdrowotne z powodu powikłań po ostrym zapaleniu trzustki. Od 1 lutego 2011 r. do 12 marca 2012 r. był zarejestrowany w PUP jako bezrobotny bez prawa do zasiłku, jego stan zdrowia uniemożliwiał mu podjęcie pracy na pełny etat mimo tego starał się kupować córce niezbędne rzeczy takie jak pieluchy, mleko, chusteczki nawilżające, wózek, kupował to osobiście, bądź wspólnie z matką dziecka lub też przekazywał jej pieniądze. Przyznał, iż miał trudne relacje z matką dziecka, starał się spędzać z córką jak najwięcej czasu, co najmniej raz w tygodniu zabierał ją do domu mamy, gdzie mieszkał, także do ciotki. Gdy wyjechał do Wielkiej Brytanii wysyłał pieniądze bratu ciotecznemu, były to pieniądze dla jego mamy i córki, wysyłał też paczki, bardzo dużą paczkę wysłał w czerwcu 2012 r. przekazał ją któremuś z ciotecznych braci a oni przekazali ją jego mamie, córka po rozmowie telefonicznej z nim chciała od niego rowerek i został on zakupiony przez jego ciotkę z pieniędzy, które wysłał. Po śmierci mamy w dniu 29.01.2013 r. już praktycznie nie miał kontaktów z córką, córkę odwiedzała jego ciotka U. W., wysyłał nadal pieniądze, żeby kupowała jego córce potrzebne rzeczy. W Wielkiej Brytanii pracował legalnie, w dniu 15 lipca 2013 roku został zatrzymany na podstawie (...) do sprawy IV Kop 207/12a w dniu 20.02.2014 r. został przetransportowany do Polski (k.267-269).

Sąd zważył, co następuje:

Wyjaśnienia oskarżonego zasługują na obdarzenie wiarą w zakresie, w jakim oskarżony opisywał swój pobyt w Wielkiej Brytanii, w tym co do faktu podjęcia tam pracy, przekazywania pieniędzy i paczek swojej mamie i córce. W tym zakresie jego wyjaśnienia znajdują potwierdzenie w dowodach takich jak zeznania świadków P. W., D. W., U. W., P. K., S. K.. Wiarygodna jest także relacja D. N. co do faktów związanych z jego kontaktami z K. B., jego zatrudnieniem w urzędzie miasta, przebywaniem na zasiłku chorobowym i pobytami w szpitalu, w zakresie wywiązywania się z obowiązku łóżenia na utrzymanie córki po jej urodzeniu do stycznia 2011 r. W tej części twierdzenia oskarżonego są zgodne z dowodami nieosobowymi (m.in. dokumentacją lekarską, pismem z ZUS, z Urzędu Pracy) nadto dokumentacją zawartą w dołączonych aktach sprawy rodzinnej IV O. (...)/11, także z zeznaniami świadków –pracowników MOPS w Ł.. Natomiast brak podstaw do obdarzenia walorem wiarygodności wyjaśnień oskarżonego co do faktów, iż łożył na utrzymanie dziecka w okresie od lutego 2011 r. do stycznia 2012 r. W tym zakresie jego wyjaśnienia pozostają w sprzeczności z uznaną za wiarygodną częścią zeznań K. B., dowodami nieosobowymi, w tym m.in. dokumentami od komornika, informacjami wynikającymi z wywiadów zawartych w aktach sprawy I. O. 483/11, informacjami z MOPS w Ł..

Zeznaniom świadka K. B. Sąd dał wiarę częściowo, a to w tym zakresie, w jakim jej relacja znajduje odzwierciedlenie w ustalonym stanie faktycznym i potwierdzenie w pozostałych zgromadzonych w sprawie dowodach. Zatem wiarygodne są jej zeznania m.in. co do faktów związanych z narodzinami córki J., podejmowaniem przez świadka prac dorywczych, korzystaniem z pomocy MOPS, pomocy rodzeństwa, wizytami matki oskarżonego i przekazywaniem jej w imieniu oskarżonego ubrań i zabawek dla dziecka z umieszczeniem córki w P. w K., w części dotyczącej wystąpienia z powództwem o alimenty, egzekucją komorniczą, konfliktów z oskarżonym. W tym zakresie zeznania K. B. korespondują z zeznaniami pozostałych świadków, dowodami nieosobowymi. Sąd nie dał natomiast wiary zeznaniom świadka w części, w której twierdziła, iż oskarżony od dnia narodzin córki nie interesował się jej losem i nie płacił ani grosza na jej utrzymanie, a po jego wyjeździe za granicę nie przysyłał jej żadnych pieniędzy i produktów na dziecko i w ogóle nie interesuje się losem córki. W tym zakresie jej relacja pozostaje w sprzeczności nie tylko z wyjaśnieniami oskarżonego, ale zeznaniami świadków U. W., P. W., D. W., S. K., P. K., jak i zeznaniami kuratora E. N. i wywiadami kuratora zawartymi w dołączonych aktach sprawy IV Opm483/11, nadto dowodami z dokumentów, w tym Urzędu Pracy w Ł., ZUS-u. Z dowodów tych wynika jednoznacznie, iż oskarżony po urodzeniu J. podjął pracę,

w miarę swoich możliwościłożył na utrzymanie córki kupując potrzebne produkty, czy przekazując część zarobionych pieniędzy, interesował się losem córki. Po utracie pracy przebywał do stycznia 2011 r. na zasiłku chorobowym i gdy przestał pracować nie przyczyniał się też do zaspokajania potrzeb córki, co skłoniło K. B. do wystąpienia z powództwem o alimenty i skierowania sprawy do egzekucji komorniczej. Z akt sprawy rodzinnej i zeznań powołanych świadków wynika, iż oskarżony dążył do kontaktów z córką, przyjeżdżał do niej, nawet zostawał u K. B. na noc, zabierał córkę do mieszkania swojej mamy. Ponadto przytoczone dowody wskazują na to, iż będąc w Wielkiej Brytanii oskarżony podjął pracę, wysyłał paczki i pieniądze swojej mamie za pośrednictwem P. K. i S. K. oraz przelewając środki finansowe na konto ciotecznych braci W.. Ponadto w zeznaniach pokrzywdzonej istnieje wewnętrzna sprzeczność, gdyż podczas pierwszego przesłuchania stwierdziła, iż oskarżony przestałłożyć na utrzymanie córki gdy się rozstali w grudniu 2010 r. ale otrzymywała od matki oskarżonego w jego imieniu ubranka dla dziecka, rowerek, zabawki (k.20-21). Co innego w tym zakresie twierdziła podczas kolejnych zeznań (k.108-109). Ponadto z zeznań świadka S. W. wynika, iż oskarżony odwiedzał J., czasem coś jej kupił a głównie kupowały jego mama i ciotka. Zatem ta relacja koresponduje z zeznaniami świadka U. W. i jej synów, jak również wyjaśnieniami oskarżonego. Świadek S. W. nie miała wiedzy na temat tego, z jakich źródeł pochodziły pieniądze, za które kupowały prezenty mama oskarżonego i ciotka U. W.. W ocenie Sądu składając zeznania w omawianej części K. B. zeznawała nieprawdę z powodu głębokiego konfliktu pomiędzy nią a oskarżonym, starała się przestawić osobę oskarżonego w jak najgorszym świetle ukrywając przy tym te okoliczności, do ujawnienia których dążył oskarżony zadając pytania na rozprawie czy składając w tym zakresie wnioski dowodowe a mianowicie fakt, iż K. B. nadużywała alkoholu, pozostawiała dzieci opieką rodzeństwa będąc w tym czasie w stanie nietrzeźwości oraz kwestie okoliczność zabrania jej dzieci i umieszczenia w Ośrodku w K.. Powyższe okoliczności związane z zaniedbaniami opiekuńczo-wychowawczymi ze strony K. B. i pozostawianiem przez nią dzieci pod opieką rodzeństwa wpływały w ocenie Sądu na to, iż świadek nie miała pełnej świadomości co do przyczyniania się przez oskarżonego do utrzymywania córki w okresie jego pobytu za granicą. W tej mierze miarodajne są zeznania S. W., która potwierdził fakt przekazywania paczek, prezentów dla J. przez mamę i ciotkę oskarżonego.

Za w pełni wiarygodne Sąd uznał zeznania świadków A. S. (1), T. R., E. N., E. S.. Świadców A. S. (1), T. R., E. S. zeznawały na okoliczności znane im racji zatrudnienia w MOPS i podejmowanych czynności związanych z pomocą udzielaną K. B.. Z kolei świadek E. N. zeznawała na okoliczności dotyczące sprawowanego nadzoru nad wykonywaniem przez oskarżonego i K. B. władzy rodzicielskiej i jej wiedzy powziętej na skutek przeprowadzonych wywiadów kuratorskich. Zeznania powołanych świadków są obiektywne, rzeczowe, spójne, znajdują potwierdzenie w dowodach nieosobowych, i dokumentach dołączonych spraw z Wydziału Rodzinnego tut. Sądu. Podobnie za wiarygodne Sąd uznał zeznania świadków L. K., S. W., R. W.. Zeznania tych świadków są zgodne ze sobą i korespondują z pozostałymi zebranymi w sprawie dowodami, są logiczne i nie zawierają sprzeczności. Świadców R. W. i L. K. nie miały pełnej wiedzy na temat przyczyniania się przez oskarżonego do zaspokajania potrzeb córki, gdyż obie przebywały w tym czasie we W., opierały się na relacji K. B., pomagały jej finansowo, co jest okolicznością w sprawie niewątpliwą. S. W., która zamieszkiwała wspólnie z K. B., przyznała, iż oskarżony kontaktował się córka, czasem coś jej kupował, więcej kupowały jego mama i ciocia. Świadek przyznał, iż nie wnikała w to co było kupowane i nie miała wiedzy na ten temat, czy oskarżony będąc za granicą przesyłał jakieś paczki czy pieniądze.

Sąd dał także wiarę zeznaniom świadków P. W., D. W., U. W., S. K. i P. K., gdyż ich relacja w pełni ze sobą koresponduje, zeznania powołanych świadków są rzeczowe, nie zawierają sprzeczności, znajdują potwierdzenie w pozostałych dowodach, w tym dołączonych dokumentach.

Przymiot wiarygodności przyznać należy co do zasady dowodom z dokumentów, które sporządzone zostały przez uprawnione podmioty w zakresie ich właściwości. Nie były one w toku postępowania kwestionowane, również Sąd nie znalazł podstaw do tego, by odmówić im wiarygodności.

Zebrane w sprawie dowody pozwoliły na przyjęcie, że D. N. znajdując się w normalnej sytuacji motywacyjnej i mając pełną swobodę zachowania się zgodnie z normami prawa, normy te naruszył wypełniając znamiona przestępstwa określonego w art. 209 § 1 k.k. Na oskarżonym jako ojcu małoletniego dziecka ciążył bowiem obowiązek łożenia na jego utrzymanie zarówno z mocy prawa, jak i orzeczeń sądowych.

Zgodnie z ustalonym orzecznictwem za czyn z art. 209§1 kk odpowiada sprawca, który w określonym przedziale czasu nie wypełnia obowiązku alimentacyjnego w ogóle lub też czyni to nieregularnie albo w ratach znacznie niższych niż należne pomimo realnych ku temu możliwości (OSNKW 1976, z. 7, poz. 86 oraz OSNKW 1995, z. 9-10, poz. 64). Warunkiem karalności niealimentacji nie jest samo niewykonywanie ciężącego na sprawcy obowiązku łżenia na utrzymanie dziecka, rodziców lub innej osoby najbliższej, lecz uporczywe uchylanie się od tego obowiązku. Przez "uporczywość" rozumie się zachowanie długotrwałe, powtarzalne, nacechowane złą wolą i nieustępliwością (wyrok SN z 27 II 1996 r., II KRN 200/95, Orz. Prok. i Pr. 1996, nr 10 oraz postanowienie SA w Krakowie z 13 XII 2000 r., II Akz 289/00, KZS 2000, nr 12, poz. 28).

Uchylanie się od obowiązku łżenia na utrzymanie osoby uprawnionej do alimentacji zachodzi dopiero wtedy, gdy zobowiązany, mając obiektywną możliwość wykonania tego obowiązku, nie dopełnia go ze złej woli. Musi to więc być zachowanie umyślne, w którym wyraża się szczególne nastawienie psychiczne sprawcy (element subiektywny), a z drugiej strony - stan uchylania się trwający przez określony dłuższy czas (element obiektywny).

Przenosząc powyższe rozważania na grunt przedmiotowej sprawy należy wskazać, że ustalono, iż oskarżony D. N. od zakończenia pobierania zasiłku chorobowego, od 1 lutego 2011 r. do czasu wyjazdu za granicę w styczniu 2012 r. miał możliwość zarobkowania, podejmowania prac dorywczych, czego nie czynił. Jak wynika częściowo z zeznań K. B., jak i zeznań S. W., E. N. i jej wywiadów zamieszczonych w dołączonych aktach sprawy I. O. 483/11 D. N. mimo motywowania go przez kuratora do podjęcia pracy, pracy tej nie podejmował, niełożył na utrzymanie dziecka, w omawianym okresie nie podejmował starań w zakresie wywiązywania się z obowiązku alimentacyjnego. Co prawda w w/w okresie dwukrotnie przez kilka dni był hospitalizowany z powodu ostrego zapalenia trzustki, jednakże brak podstaw do uznania, iż te dolegliwości pozbawiały go możliwości podjęcia jakiegokolwiek pracy, tym bardziej iż był wówczas aktywny w życiu osobistym, odwiedzał dziecko u K. B., nachodził także K. B., spożywał alkohol, mimo bezwzględного zakazu jego spożywania z uwagi na zapalenie trzustki, co wynika z zapisów w kartach informacyjnych leczenia szpitalnego. Zatem lekceważył zalecenia lekarskie, nie dbał o to, by poprawić swój stan zdrowia, co pozwoliłoby mu efektywniej wykorzystywać swoje możliwości zarobkowe. Oskarżony pomimo możliwości podjęcia zatrudnienia nie wykazał wymaganej w tej sytuacji determinacji w poszukiwaniu stałej pracy w omawianym okresie. Natomiast przebywając w Wielkiej Brytanii, jak ustalono, zaczął podejmować starania związane z podjęciem zatrudnienia, a następnie realizacją obowiązku alimentacyjnego poprzez wysyłanie paczek, przekazywanie pieniędzy. Wprawdzie elementarne potrzeby pokrzywdzonego dziecka we wskazanym okresie od lutego 2011 r. do stycznia 2012 r. były zaspokajane, ale działało się to wyłącznie dzięki staraniom matki, która podejmowała prace dorywcze a przede wszystkim dzięki uzyskiwanym przez K. B. świadczeniom z MOPS w Ł.. Tymczasem Sąd podziela pogląd, że: „fakt zaspokajania potrzeb życiowych uprawnionego kosztem znacznego wysiłku osoby współzobowiązanej do alimentacji albo przez inne osoby niezobowiązane, a także z funduszu alimentacyjnego ZUS, nie wyłącza ustawowego znamienia narażania na niemożność zaspokojenia tych potrzeb” (por. wyrok SN z 27 marca 1987 r., V KRN 54/87, OSNPG 1987, nr 8, poz. 103).

Oskarżony działał umyślnie, w formie zamiaru bezpośredniego., w tym sensie, że w omawianym okresie nie chciał on łożyć na utrzymanie córki.

Jednocześnie liczył się on z tym, że jej podstawowe potrzeby mogą pozostać niezaspokojone i godził się z tym, i w zakresie tego znamienia działał z zamiarem ewentualnym, co w ocenie Sądu nie dekompletuje strony podmiotowej występku z art. 209 § 1 k.k. (por. M. Mozgawa (w) Kodeks Karny. Komentarz. Lex 2013r. t. 10 do art. 209 k.k.).

Zachowaniem swoim D. N. wyczerpał znamiona art. 209 § 1 kk.

Oskarżony jest osobą zdolną do ponoszenia winy, którą można mu przypisać odnośnie jego wyżej wskazanych działań, zwłaszcza, że nie działał on w żadnej nienormalnej sytuacji decyzyjnej, lecz dysponował stosownym rozeznaniem. Zważywszy, iż jest osobą dorosłą i poczytalną czyn, którego się dopuścił będąc w normalnej sytuacji motywacyjnej jest czynem wobec niego w pełni zarzucalnym. Brak jest bowiem po stronie oskarżonego jakichkolwiek okoliczności wpływających na zniesienie jego winy w czasie czynu.

Tym samym w pełni wyczerpał tak przedmiotowe, jak i podmiotowe znamiona przypisanego mu w wyroku przestępstwa.

Co do zarzutów oskarżonego w kwestii procedowania w niniejszej sprawie mimo nie zrzeczenia się przez niego zasady specjalności Sąd kilkakrotnie wypowiadał się w toku postępowania co znalazło odzwierciedlenie w protokołach rozprawy i nie ma potrzeby przytaczania tych samych argumentów w uzasadnieniu wyroku.

Przy wymiarze kary, stosownie do treści art. 4 § 1 kk Sąd zastosował kodeks karny w brzmieniu obowiązującym w dacie dokonania przypisanego oskarżonemu czynu jako, że przepisy te są dla niego względniejsze.

Stopień społecznej szkodliwości czynu przypisanego oskarżonemu oraz jego winy nie jest wysoki. Sąd wziął pod uwagę czasokres jego przestępczego zachowania oraz to, oskarżony w czasie pobytu w Wielkiej Brytanii wywiązywał się w miarę swoich możliwości z ciążącego na nim obowiązku, po powrocie dążył do nawiązania kontaktów z córką, do uregulowania swojej sytuacji osobistej. Uprzednia wielokrotna karalność oskarżonego jest niewątpliwie okolicznością obciążającą, jednakże w niniejszej sprawie Sąd miał na uwadze opisaną wyżej postawę oskarżonego po popełnieniu przypisanego mu czynu, fakt, iż nie był karany z przestępstwo podobne, że po opuszczeniu jednostki penitencjarnej pozostał w kraju i dążył do unormowania sytuacji życiowej i utrzymywania kontaktów z córką, zameldował się pod nowym adresem (k.359). Również dobro małoletniego dziecka, jego interesy w toku postępowania przemawiają za orzeczeniem wobec oskarżonego określonej w wyroku kary ograniczenia wolności w rozmiarze 6 miesięcy polegającej na nieodpłatnej kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 20 godzin w stosunku miesięcznym.

Na podstawie art. 69 § 1 i 2 k.k. i art. 70 § 1 pkt 2 k.k. Sąd zawiesił warunkowo na okres 3 lat próby wykonanie kary ograniczenia wolności. Sąd uznał, iż mimo faktu uprzedniej karalności oskarżonego, dla osiągnięcia celów kary nie jest konieczne aktualnie wprowadzenie kary do wykonania bowiem interesy pokrzywdzonej J. N. będą chronione należycie, gdy oskarżony będzie w pierwszej kolejności czynił starania o podjęcie pracy zarobkowej celu realizacji obowiązku alimentacyjnego, przyczyniając się do zaspokajania potrzeb dziecka.

W ocenie Sądu tak orzeczona kara jest wystarczająca dla zapobieżenia powrotowi oskarżonego do przestępstwa, osiągnięte cele wychowawcze i zapobiegawcze względem sprawcy.

Przez wzgląd na ochronę interesów pokrzywdzonej J. N., Sąd na podstawie art. 72 § 1 pkt 3 k.k. zobowiązał oskarżonego do wykonywania ciążącego na nim obowiązku łożenia na utrzymanie córki.

Na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. i art. 17 ust. 1 ustawy z dnia 23. 06. 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (Dz. U. z 1983 r., Nr 49, poz. 223) Sąd zwolnił oskarżonego w całości od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych uwzględniając jego sytuację materialną i rodzinną i uznając, że środki pieniężne w pierwszej kolejności winien on przeznaczać na zaspokajanie potrzeb swojego dziecka.